

פיצול

יפית בניסתי

**שתי נשים מתחבטות בין קריירה למשפחה.
הן אינן שלמות עם המחיר שעליהן לשלם על בחירתן,
וכמהות למפגש של שני הקווים המקבילים והמנוגדים.**

תמונה ראשונה

בלב עיר סואנת ואפופת עשן, בתוך מגדל משרדים הנושק לרקיע, ממוקם בין היתר, משרדה של אשת הקריירה האולטימטיבית. חלל קוביית הלגו בעלת חלונות המראה, המעוצב בקו מודרני ומינימלי, הוא משכנה של זו במשך מרבית שעות היום. בין פגישה לפגישה, בעודה יושבת חנוטה בתכריכים מעומלנים במשרדה הפינתי והמסותת בעל הארומה המתכתית, נח מבטה על התמונה המשפחתית אשר נלחצה לפינת שולחנה כמו שואלת: האם גם לי יש מקום בין המתגים הכסופים והמסכים האפורים? בו ברגע החלה מסכת ההרהורים בקרבה. כל יום היא אומרת לעצמה שהיום תצא מוקדם יותר ותיקח את הילדים מהגן. כמה נפלא היה לו יכלה לאכול אתם את ארוחת הצהריים ואחר כך אולי לטייל בפארק או לצפות בהצגה שכל כך רצו. גם הטיול לגן החיות שהבטיחה להם כבר מזמן לא יצא לפועל. כמובן יום ההולדת הקרב של בנה מצריך הכנות, ואיך אפשר לשכוח שעליה לקנות מתנת יום נישואין לבן זוגה ואם היא זוכרת נכון, הוא אמר משהו לגבי סוף שבוע ארוך ורומנטי. אט אט הופכים ההרהורים לרגשות אשם והפעילויות המשפחתיות הנכספות – למטלות המצריכות משבצת ביומן. מה עליה לעשות קודם? האם לדחות מספר פגישות או אולי לנצל אחד מימי החופש הרבים העומדים לרשותה וגם אז, האם תוכל לעמוד בלוחות זמנים? השאלות הלוגיסטיות המשקפות את רשת התסכולים היומיומית, מחזירות אותה לשאלה: האם זה מה שביקשה לה? הלוא היה לה מושג באשר להקרבה הנדרשת כשגיבשה את אסטרטגיית הקריירה שלה ואולם, האם ייתכן שמבלי משים דירגה את היקרים לה בתחתית סדר העדיפויות שלה?

תמונה שנייה

בין שמים כחולים לדשא ירוק, בלב גינה שכונתית פורחת והומת ציוצי ציפורים, יושבת אישה צעירה עוטה מלבושים קלילים המדיפים ריח מתוק ובזרועותיה תינוקה הרך. בכל יום מאז שנולד תינוקה, יוצאים השניים לטיול בוקר משותף. בעזבם את מצודת החום והביטחון, פוסעים הם באוויר הצח בין שבילים מטופחים ומתקני שעשועים ומתיישבים לספוג את הטבע על ספסל עץ שכמו שמור רק למענם. במהלך השהייה בנקודת העולם החיצון היומית, מרבה האישה לשיר לתינוקה, לדבר אליו, לקרוא לו סיפורים ולעתים נשאת היא לשבת על הספסל לאחר שזה עוצם את עיניו לתנומת שעות הבוקר המאוחרות. בעודה סוקרת את העוברים והשבים, מתירה האישה למחשבתה לנדוד לעבר מחוזות הנראים כה רחוקים, אלה שקדמו למינויה לאם. בין הבזקי הזיכרון, עולים הימים בהם הייתה קמה במלוא המרץ בכל בוקר לאחר מנוחת לילה שלמה ונינוחה, לובשת את בגדיה המגוהצים למשעי שהוכנו מבעוד מועד, לוגמת את כוס הקפה בהנאה ויוצאת לדרך. כמה רב היה ההספק שלה מדי יום. היא נזכרת בפגישות העבודה הרבות להן הקדישה את כל מעייניה, בשיחות החולין המרעננות עם עמיתה לעבודה ובישיבה בבית הקפה בסוף יום מלא פעילות וסיפוק. כיצד יכלו חייה להשתנות בקיצוניות כזו? כמה מוזר שבימים אלה כל מחשבותיה ופעולותיה סובבות סביב עולל קטן התלוי בה לחלוטין. וכך, בכל יום בחדש האחרון, עת מונמכים קולות הבכי או הצחוק לדקות ספורות, מנסה האם הצעירה למצוא מוצא מסבך הלבטים שנשזר סביבה במודע או שלא במודע. האם משום שבחרה ליצור חיים חדשים עליה לוותר על אלה הקודמים? האם לאימא טובה מותר לחשוב מחשבות כאלה? האין זו בגידה?

